

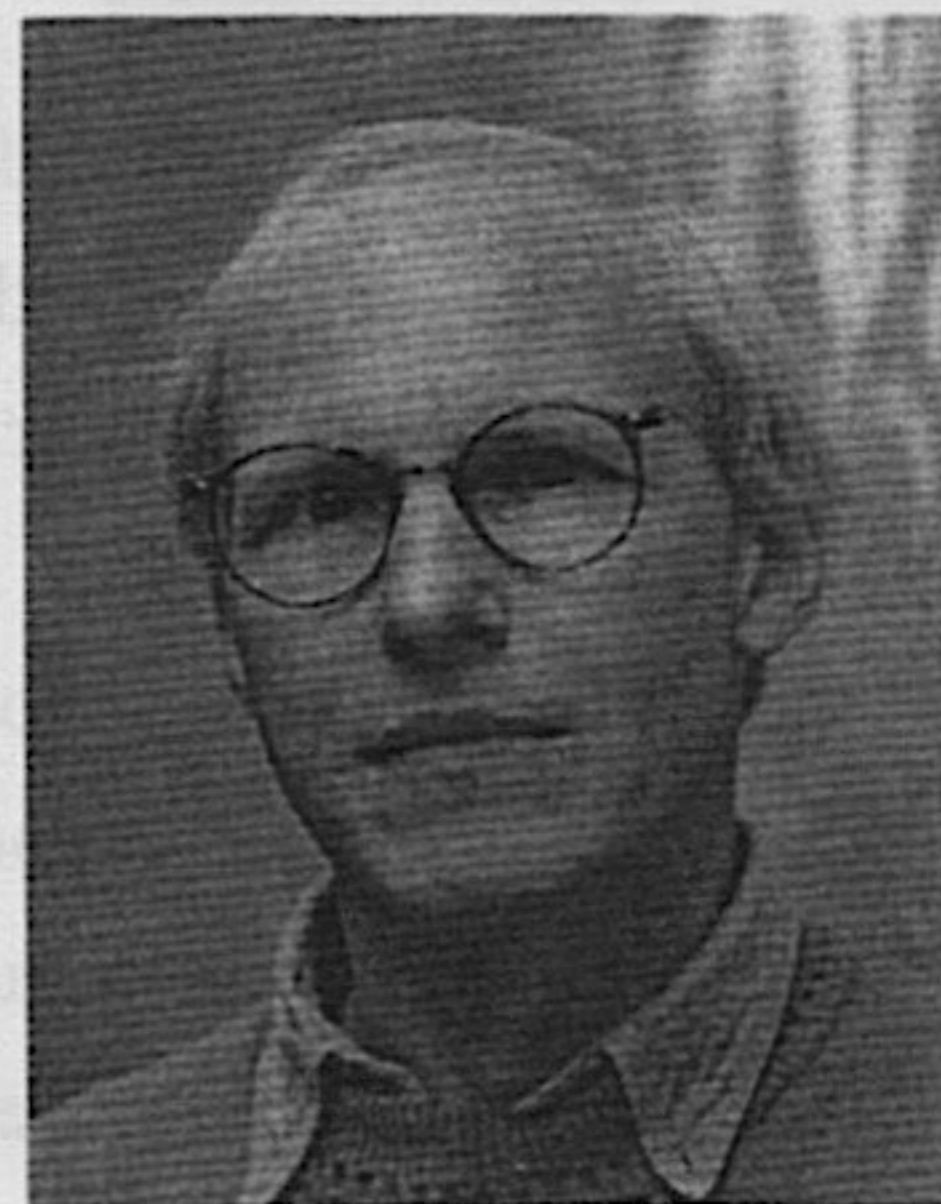
Formandsperioden okt.1971-maj 1978

Da bofællesskabet tog form

Af Søren Jacobsen

Det var ret koldt i januar 1964, da Dorte og jeg - trætte af at vente på færdiggørelsen af nogle lejligheder på Skovgærdet - besluttede at se på et træhus. Vi var lidt skeptiske, men da Tage og Elsebeth Eskestad på Poppelgangen kunne dokumentere, at de havde overlevet i mange år og havde bragt fire børn sundt på vej, så besluttede vi os hurtigt.

Vi flyttede ind ugen efter at handelen var afsluttet. Huset, der havde stået tomt i nogle måneder, viste straks sine kvaliteter.

En lille oliekamin varmede hytten op i løbet af tre timer. Men der skulle mere til at overbevise familien - ikke mindst mine kautionerende plejeforældre!

I dag kan man trække på smilebåndet over, at der dengang eksisterede en byplanklausul om, at husene kunne rives ned efter 40 år, hvis de var faldefærdige. Nu er de liebhaverejendomme, og i udenlandske tidsskrifter kan man læse, at tyskerne er begyndt at eksperimentere med træhuse som økologisk

byggeri.

Da Dorte og jeg indgik handelen om matrikelnummer 1 fx., havde vi dog ingen forestilling om, at den nogle år senere skulle gøre mig til formand for grundejerforeningen. Det skete, da foreningens medstifter og første formand Jørgen Køster gik af efter ni års formandskab og bragte mig i forslag med efterfølgende valg på generalforsamlingen i 1971. Det skulle vise sig, at der var andet end en generationsforskel mellem os. Heldigvis syntes medlemmerne og skiftende bestyrelser om de ændringer, der fulgte.

I foreningens første år tog bestyrelsen og kommunen lidt afslappet på, hvordan ombygninger passede ind i helheden. Hvis vi ikke havde stået sammen om en opstramning - for eksempel ikke flere flade tage - tror jeg at finnhus-kvarteret ville have haft en helt anden og uens karakter, som det er sket i Kolding og Århus.

Og det fællesareal, som er en af

attraktionerne for os, kunne meget vel være gledet grundejerne af hænde. Foreningen havde ikke skøde på grunden, da vi købte og godkendte restriktioner og

**Billede 9: Søren Jacobsen fik startet mange traditioner i Finnhusene. Oprydningsdag 1983.
Foto: Erik Olsen**

forpligtelser. Det hele virkede bare så idyllisk. Heldigvis var der noget Korsbæk over Hillerød. Ellers havde kommunen nok taget fællesarealet som ufyldestgjort panthaver, fordi ejendomsskatterne ikke var betalt i årevis. Men sådan ville kommunen heldigvis ikke behandle byens fremadstormende entreprenører.

Vedligeholdelse af fællesarealet

var der ikke gjort meget ud af. I Køsters tid var der ikke de store behov, fordi en bylandmand, som jeg lærte at kende under navnet Svend Sejlgarn, kom med sine fjordheste, vogn og slog det høje græs med le. Han lavede små høstakke til glæde for heste og unger. For en porter kunne man også få Svend Sejlgarn til at tømme kompostbunken. En lille tur på bukken var service for kvarterets børn.

Men i naturen er intet statisk, så behovet for oprydning i bevoksningen omkring branddammen meldte sig. Bestyrelsen organiserede oprydningsdage, frokoster og Sct. Hans bål. Jeg blev godmodigt drillet med, at man ikke kunne efterlade en sav indenfor min rækkevidde uden at der straks skulle fældes træer og beskæres buske.

Disse arrangementer er nu blevet en tradition, hvor det nyttige forenes med det behagelige og sociale. Vi kender hinanden bedre, end man gør i så mange andre bebyggelser, og det er let at få nabohjælp.

Billede 1: Heks til Sct. Hans bål. Lavet af Kirsten Grønbech 1977

Også det kunne være blevet meget anderledes. Her er vi tilbage i Korsbæk igen. Den første bestyrelse fostrede et forslag om, at søen skulle fyldes op. Men Teknisk Forvaltning gjorde os en tjeneste ved at fastholde søen som offentlig branddam. Det er der blevet et dejligt lille åndehul ud af med trækkende gråænder, blichøns og såmænd også en grønbeinet rørhøne, som trofast vender tilbage hvert forår.

Pointen er, at vi har undgået splittelse og bevaret et helt unikt bykvarter.